Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Βρυκόλακας οὐρλιαξε γεμάτος ὀργὴ καὶ μανία. Ἄρχισε νὰ βλαστημᾶ καὶ νὰ φοβερίζῃ τὸ Θεό!....

Ἔτριξε τὰ δόντια του καὶ χτυποῦσε δυνατὰ μὲ τὶς γροθιές του τὸ στῆθος του ποὺ ἀντηχοῦσε μέσα στὴ νύχτα σὰν μεγάλο τύμπανο.

Ἀποτίμωσε στάθηκε, ἔκυψε κάτω καὶ κάτι σήκωσε. Δὲν μποροῦσα νὰ διακρίνω τί ἦταν αὐτό, μὰ κρατοῦσα τὸ βλέμμα μου ἄγρυπνο, καρφωμένο ἐπάνω του, ὥς ποὺ τὸν εἶδα ἔξαφνα νὰ παίρνῃ φόρα καὶ νὰ τσιμάζεται νὰ μοῦ πετάξῃ κάτι.

Εἶχε σηκώσει ἀπὸ κάτω κάποιο λιθάρι. Μάντεψα ἀμέσως τὸ σκοπό του καὶ βρέθηκα μ' ἕνα πήδημα πίσω ἀτ' τὸ μνῆμα. Ταυτοχρόνως σφύριξε πάνω ἀτ' τὸ κεφάλι μου ἡ μεγάλη πέτρα ποὺ μοῦχε ρίξει.

Ἂν δὲν πρόφταινα νὰ προφυλαχτῶ, ἀσφαλῶς θὰ μὲ σκότωνε. Εὐτυχῶς τὸ μνῆμα ἦταν ἀρκετὰ ψηλὸ καὶ μποροῦσα ἔτσι νὰ προφυλάγομαι. Ὁ βρυκόλακας ὅμως, βλέποντας τὴν ἀπωτυχία του, ἀγρίεψε περισσότερο. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ τρέχῃ γύρω ἀτ' τὸ μνῆμα καὶ νὰ μοῦ ρίχνῃ μεγάλα λιθάρια, ἀληθινοὺς ὀγκόλιθους, ποὺ ἂν μὲ πετύχαιναν, θὰ μοῦ θρυμμάτιζαν τὸ κεφάλι σὰν αὐγό.

Ὁ Θεὸς μ' ἔσωσε καὶ γλύτωσα κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ἀτ' τὸ θάνατο...

Ἡ ὥρα τώρα εἶχε περάσει....

Σκυλιασμένος ἀτ' τὴ μανία του, ὁ βρυκόλακας σουλάτσαρε πάνω-κάτω, γρυλίζοντας σὰν ἀγρίμι τοῦ δάσους....

***

Ἡ θέσι τῶν ἄστρων καὶ τὸ παγωμένο ἀεράκι ποὺ φυσάει, προμηνοῦν τὴν αὐγὴ ποὺ φτάνει.

Ἐσώθηκα λοιπόν;

Θεέ μου, Θεέ μου, σ' εὐχαριστῶ!...

Ὁ βρυκόλακας τριγυρίζει σὰν λυσσασμένος γύρω ἀτ' τὸ μέρος ποὺ κάθομαι. Πλησιάζει ἡ ὥρα νὰ φύγῃ κι' ἡ σκέψι αὐτή, ἡ σκέψι πὼς τοῦ ξεφεύγω, ἐνῶ μ' εἶχε μιὰ ὁλόκληρη νύχτα μπρός του, τὸν ἐρεθίζει, τὸν σκυλιάζει.

Σηκώνει τὸ κεφάλι του, κιντάζει κι' αὐτὸς τ' ἀστέρια κι' οὐρλιάζει, ἀπαράλλαχτα σὰν ἀγρίμι.

Οἱ πετεινοὶ κράζουν τώρα ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο.

Τὰ σκουξήματα τῶν λύκων ἔχουν ἀραιώσει.

Ὁ βρυκόλακας στέκει ἐπὶ τέλους ἀντίκρυ μου, μοῦ δείχνει τὴ γροθιά του καὶ μοῦ φωνάζει μὲ μανία:

— Χαίρεσαι, σκύλε; Κράτα τὴ χαρά σου, τυφλοπόντικα... Ἡ ὥρα τοῦ θανάτου σου δὲν εἶνε μακρυνά. Θ' ἀφανίσω τὸ σπίτι σου. Ἡ ὀργή μου θὰ πέσῃ βαρειὰ πάνω σὲ σένα καὶ στὰ παιδιά σου καὶ στὰ παιδιὰ τῶν παιδιῶν σου. Ὅσους σκεπάζει ἡ στέγη σου, θὰ τοὺς στείλω στὸν Ἅδη. Καὶ τὰ κουφάρια σας δὲν θὰ βροῦνε ἀνάπαψι στὴ γῆ. Ὄρνια κι' ἀγρίμια θὰ τὰ σπαράξουν καὶ θὰ σκορπιστοῦν στοὺς πέντε δρόμους τὰ μαγαρισμένα τὰ κόκκαλά σας... Εἶπα!....

Ἄκουγα τὰ τρομερά του λόγια κι' ἡ καρδιά μου σφιγγότανε, σφιγγόταν ἀπὸ τρόμο καὶ λαχτάρα μαζί...

Ἐπὶ τέλους πλησίαζε ἡ αὐγή! Ὁ καταραμένος βρυκόλακας θἄφευγε. Ὁ Παντοδύναμος Θεὸς μ' εἶχε λυπηθεῖ καὶ μ' εἶχε σώσει ἀτ' τὸν πιὸ φρικώδη θάνατο.

Μόλις τελείωσε ὁ βρυκόλακας, ἔτριξε μ' ὀργὴ τὰ δόντια του, μοῦδεξε πάλι τὴ γροθιά του καὶ τράβηξε πρὸς τὸν τοῖχο. Τὸν ἀνέβηκε μ' ἕνα τεράστιο πήδημα, σὰν χιμπατζῆς, στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ πάνω σ' αὐτόν, μὲ κύτταξε καλὰ—καλά, μούγκρισε κάτι καὶ πήδησε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος....

Οἱ λύκοι τὸν ὑποδέχτηκαν μ' οὐρλιαχτά. Ἔγινε γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἕνα τρομερὸ πανδαιμόνιο κι' ἔπειτα σιγὰ—σιγὰ ἄρχισε ν' ἀπλώνεται γύρω ἡσυχία νεκρική.

Εἶχε φύγει ὁ καταραμένος ζώνεκρος;

Δὲν ἤμουν βέβαιος γι' αὐτὸ κι' ἔτσι φρόντισα νὰ μὴ σαλέψω ἀτ' τὴ θέσι μου. Γονάτισα μόνον κάτω καὶ προσευχήθηκα στὸ Θεό, εὐχαριστῶντας τον γιὰ τὴν ἀνέλπιστη σωτηρία μου. Ἔσκυψα κατόπιν καὶ φίλησα τὴ μαρμάρινη πλάκα τοῦ μνήματος μὲ σεβασμὸ καὶ κατάνυξι. Τὸ μνημεῖο αὐτὸ μ' εἶχε σώσει. Ἡ ἀνυπέρβλητη δύναμι τοῦ ἁγίου ποὺ ἦταν θαμμένος στὸ μέρος ποὺ τυχαῖα εἶχα καθήσει, μὲ εἶχε γλυτώσει ἀτ' τὰ νύχια τοῦ καταραμένου Δράκουλα....

Σηκώθηκα κατόπιν, κάθησα στὴ θέσι μου κι' ἄρχισα νὰ σκέπτομαι τὴ δύσκολη θέσι, στὴν ὁποία βρισκόμουν. Ἄλογο δὲν εἶχα γιὰ νὰ γυρίσω στὴν ἔπαυλι. Ἤμουν ἐξωφρενικὰ ἐξαντλημένος συγχρόνως, κυριολεκτικὰ συντετριμμένος. Μποροῦσα βέβαια νὰ γυρίσω στὴν ἔπαυλι μὲ τὰ πόδια, συρόμενος ἐν ἀνάγκῃ. Αὐτὸ ὅμως θὰ ἦταν ἀτιμία, θὰ ἦταν ἀνανδρία ἐκ μέρους μου ἀπέναντι στὸ σύντροφό μου, ποὺ δυστυχισμένο τὸ Δημήτρη, ποὺχε πέσει στὰ χέρια τοῦ τέρατος...

Νὰ τὸν ἀφήσω στὰ χέρια τοῦ βρυκόλακα καὶ νὰ φύγω; Ποτέ!... Εἶχα ἱερὴ ὑποχρέωσι νὰ τρέξω νὰ τὸν σώσω. Τὴ νύχτα ἀκόμα ἄκουγα τὴ φωνή του. Ἄρα ἦταν ζωντανός, ὁ Δράκουλας δὲν τὸν εἶχε θανατώσει. Τί θὰ συνέβαινε ὅμως ὅταν θἄφταναν στὸν πύργο;

Θὰ τὸν ἄφινε ζωντανὸ ὁ βρυκόλακας καὶ θἄπεφτε στὸ λήθαργό του;

Δὲν τὸ πίστευα αὐτό. Μὰ κι' ἂν τὸν σκότωνε, ἔπρεπε νὰ βρῶ καὶ νὰ θάψω τὸ πτῶμα του.

Φτωχὲ Δημήτρη!...

Τὸ πρῶτο γλυκὸ θαμπαχάραμμα φώτιζε τώρα σιγὰ—σιγὰ τὸν οὐρανὸ πάνω ἀτ' τὰ βουνά, πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς.

Ξημέρωνε....

Ἔφευγε ἡ μαύρη καὶ τρομερὴ νύχτα.

Ἄρχιζε ἡ βασιλεία τοῦ φωτός, ἡ ζωὴ ξύπναγε, τ' ἀνατειλιένα γύρω ἡμέρευαν, τὰ πουλιὰ σιγανατραγουδοῦσαν....

Νόμιζα πὼς ξαναγεννιόμουν.

Ἔβγαλα τὸ παγοῦρι μου καὶ φούρκιζα ἀρκετὸ κονιάκ, γιὰ νὰ συνέρθω ἀτ' τὴν κούραση καὶ ν' ἀντιδράσω στὸ κρύο ποὺ μὲ περόνιαζε ὡς τὸ κόκκαλο. Τὸ δυνατὸ τονωτικὸ ζέσταινε τὸ αἷμα καὶ δυνάμωσε τὰ μέλη μου καὶ τὴν φοβισμένη μου ψυχή. Τώρα ἔνιωθα τὸν ἑαυτό μου ἱκανὸ γιὰ νέες περιπέτειες. Ἡ ἐλπίδα ξαναγύρισε στὴν καρδιά μου... Μαλαταῦτα δὲν μετακινήθηκα ἀτ' τὴ θέσι μου, παρὰ μόνον ὅταν πρόβαλε πάνω ἀτ' τὰ χιονισμένα βουνὰ ὁ ἥλιος.

Σηκώθηκα τότε, τίναξα ἀπὸ πάνω μου τὴ νάρκη, ξανάπιασα κονιάκ, πλησίασα στὸν τοῖχο, ἀνέβηκα ἐπάνω καὶ πήδησα ἔξω.

Τὸ χορτάρι γύρω στὸ ἐρείπιο ἦταν πατημένο ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἀγριμιῶν τῆς νύχτας καὶ τὰ χαμόκλαδα σπασμένα σὰν νάχε περάσει ἀτ' τὸ μέρος αὐτὸ ὁλόκληρο στράτεμα. Προχώρησα γρήγορα—γρήγορα καὶ μπῆκα στὸ ἐρείπιο ἀτ' τὴν εἴσοδό του. Τὸ πρόχειρο ὀχύρωμα ποὺ εἶχα φτιάσει τὴ νύχτα ἦταν ὁλόκληρο τώρα γκρεμισμένο. Ἔξαφνα μιὰ μεγάλη κόκκινη κηλίδα πάνω σκὶς πλάκες πράβηξε τὴν προσοχή μου. Θεέ μου!... Ἦταν τὸ μέρος, στὸ ἁπαλὸ εἶχαν κοιμισμένο οἱ πεινασμένοι λύκοι τὸ κακότυχο ἄλογό μου, ἀτ' τὸ ὁποῖο δὲν ἀπόμειναν πειὰ παρὰ μερικὰ γυμνωμένα κόκκαλα.

Κακότυχο ζῶο!...

Πόσα μαρτύρια πέρασε μέσα σ' ἕνα ἡμερονύχτι!...

Μὴ ἔχοντας κομμιὰ δουλειὰ πλέον στὸ μέρος αὐτό, οὔτε καμιὰ γιὰ χάσιμο, ἔπλυνα τὸ πρόσωπό μου σὲ μιὰ κοντινὴ πηγή, ἔπια κρύο καὶ δροσερὸ νεράκι καὶ ξεκίνησα.

Πῆρα τὸ ἴδιο μονοπάτι, ἀπαφασισμένος νὰ βρῶ τὸ δρόμο ποὺφερνε στὸν πύργο. Ἂν καὶ χωρὶς ἄλογο, ἂν κι' ἐξαντλημένος, ἔτρεχα γρήγορα—γρήγορα γιὰ νὰ φτάσω στὸν πύργο πρὶν ἀτ' τὸ μεσημέρι.

Περπάτησα ἀρκετὴ ὥρα, χωρὶς νὰ σταθῶ οὔτε μιὰ στιγμή. Τὸ παγοῦρι μὲ τὸ κονιὰκ μοῦδινε δυνάμεις νὰ τρέχω. Ἐπὶ τέλους ἀντίκρυσα μακρυὰ τὸν πύργο τοῦ Δράκουλα.

Θεέ μου, σκεφτόμουν, θὰ βρῶ ἄραγε ζωντανὸ τὸν ἄτιχο σύντροφό μου;

Ἡ σκέψι αὐτὴ μ' ἔκανε νὰ τρέχω, νὰ τρέχω.....

Ἐπὶ τέλους ἔφτασα μπρὸς στὸν πύργο.

Ὁ Δράκουλας θὰ εἶχε βυθιστεῖ πειὰ στὸ λήθαργό του. Ἔπρεπε ὅμως νὰ προσέχω μήπως μοῦχε στήσει κομμιὰ παγίδα.

Ἔξω ἀτ' τὴν πύλη τῆς αὐλῆς τοῦ πύργου ἕνα φρεσκαστικὸ θέαμα μὲ σταμάτησε. Βρισκόταν ἐκεῖ νεκρὸ καὶ τὸ δεύτερο ἄλογό μας ἢ μᾶλλον τὰ αἱμοσπαγῆ λείψανά του!

Ὁ ἀδυσώπητος βρυκόλακας τὸ εἶχε ἀφήσει, μόλις ἔφτασε στὸν πύργο, στὴ διάθεσι τῶν πεινασμένων λύκων κι' οἱ λύκοι τὸ εἶχανε κατασπαράξει.

(Ἀκολουθεῖ)

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

Γιούλια σοῦ στέλνω δροσισμένα
— τὰ μάξεψα πουρνὸ—πουρνό.
Ρόδα σοῦ στέλνω ἀνθισμένα
— τὰ μάξεψα τὸ δειλινό.

Ξέρεις τί λέει, γλυκειά μου περιστέρα,
ἡ μυρωμένη τους λαλιά;
Νὰ μὲ θυμᾶσαι ὅλη τὴν ἡμέρα.
Νύχτα νὰ μ' ἔχῃς ἀγκαλιά!

***

Μέσα σ' ἀνθισμένο περιβόλι μπῆκα
μιὰ γλυκειὰν αὐγοῦλα καλοκαιρινή.
Ἐμιλοῦσαν τ' ἄνθη ὅλα μὲ μιὰ γλῶσα,
ἐγὼ δὲν μιλοῦσα, μοῦλειπ' ἡ φωνή.

Λὲν τὰ λουλουδάκια, λένε μεταξύ τους,
ὕστερα γυρίζουν λένε καὶ σὲ μέ:
— Μὴ τῆς ἀδερφῆς μας τῆς κρατήσεις κάκια,
μ' ὅλο σου τὸν πόνο, ἄνθρωπε χλωμέ!...

ΕΡΡ. ΧΑ'Ι'ΝΕ